

První kniha z cyklu **Živly**

Voda

„Protože mlčet je snazší
než vyvolat poprask.“

JOHN BOYNE

V O D A

V O D A

JOHN BOYNE

slovar

Copyright © 2023 John Boyne
Design by Marianne Issa El Khoury / TW.
Images © Alamy and Getty Images
Translation © 2024 Anežka Mann
Czech edition © 2025 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
All rights reserved

Voda

Z anglického originálu *Water*,
vydaného nakladatelstvím Penguin Random House v roce 2023,
přeložila Anežka Mann
Redigovala Eva Klimentová
Korektury Jana Kunová
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333/5,
196 03 Praha 9 – Čakovice v roce 2025
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0992-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Památce Michaela Grimleyho
a pro Carmel

I

HNED PO PŘÍJEZDU NA ostrov si změním jméno. Dlouho, celých osmadvacet let, jsem byla Vanessa Carvinová, ale čtyřicet let předtím jsem byla Vanessa Haleová, a když si znovu přisvojím svoje rodné jméno, zaplaví mě vlna úlevy. Často jsem měla pocit, jako by mě o ně někdo okradl, přestože jsem se na tom zločinu sama podílela.

O několik minut později si ho změním znovu, tentokrát se ze mě stane Willow Haleová. Willow je moje druhé rodné jméno a taková opatrnost mi připadá namístě, je to další krok, jímž se žena, kterou jsem dnes, vzdaluje od ženy, kterou jsem byla, pro případ, že by si ty dvě někdo spojil. Moji rodiče byli nijak zvlášť výjimeční příslušníci střední třídy – učitel a prodavačka – a někteří lidé si mysleli, že je od nich poněkud troufalé pojmenovat dítě Vanessa Willow, což okamžitě evokuje nějakou spisovatelku z Bloomsbury nebo bledolící múzu slavného malíře, ale mně se moje jméno vždycky líbilo. Myslím, že jsem o sobě mívala docela vysoké mínění. Ty časy jsou dávno pryč.

Můj další úkol je oholit si hlavu. Kam až moje paměť sahá, jsem svoje vlasy pečlivě udržovala dlouhé po ramena a blond, ale než jsem opustila Dublin, pořídila jsem si holicí

strojek, který nechám půl hodiny nabíjet a potom si s ním odhodlaně přejeďu po hlavě. S horečným nadšením sleduju, jak prameny vlasů dopadají do umyvadla a k mým nohám. Vprostřed sypoucích se střípků svého ženství se rozhodnu, že nepůjdu úplně dohola, protože to by dozajista upoutalo pozornost, a navíc na to nemám hlavu, na rozdíl od té slavné zpěvačky, která vypadala jako anděl, když se tenkrát poprvé objevila na televizních obrazovkách. Místo toho si vlasy ošmikám na jednoduchého střapatého ježka, abych vypadala jako udřená venkovanka, která nemá čas věnovat se svému vzhledu. Blond barva je ta tam, nahradila ji tmavě šedá, která se ve mně musela celou tu dobu skrývat jako nezhoubný nádor. Na okamžik si dovolím představit si, jak asi budu vypadat, až mi vlasy začnou zase dorůstat, a uvědomím si, že doufám, že se to nestane. Pravdou je, že by mi mnohem víc vyhovovalo, kdyby to prostě s nesmlouvavou krutostí vzdaly, jako tomu bývá u mužů.

Prozkoumám domek a usoudím, že je pro moje potřeby zcela dostačující. Fotografie, které jsem si prohlížela online, nelhaly, co se strohosti týče. Vchodové dveře vedou přímo do obývacího pokoje, ve kterém je zbudovaná kuchyň. Dále je tu ložnice s postelí pro jednoho – jak podivné bude spát zase jako dítě – a malinká koupelna bez sprchy. Kolem kohoutků na studenou a teplou vodu je navlečená nevzhledná gumová násada, kterou ihned sundám a uložím do skříňky pod umyvadlem. Střechou zřejmě nezateká, jelikož na kamenné podlaze není ani stopa po vlhkých skvrnách po pravidelném kontaktu s vodou. Prostý, téměř klášterní duch tohoto místa mě těší. Je na hony vzdálený tomu, na co jsem zvyklá.

Když jsem se poprvé obrátila na majitele, muže jménem Peadar Dooley, zeptala jsem se ho, jestli je v domě wifi, a on mi oznámil, že jedna z místních hospod má internetové připojení, ale ta patří mezi domy na ostrově ke světlým výjimkám, zatímco jeho domek se řadí k těm méně šťastným.

„Předpokládám, že tím pádem nemáte zájem?“ zeptal se zklamaně, protože tohle nebyl ten typ domku, který by lákal množství zájemců, a už vůbec ne k pronájmu na dobu neurčitou.

„Právě naopak,“ oznámila jsem mu. „Když už, tak je pro mě váš dům o to lákavější.“

Když otočím kohoutkem, nejprve z něj vytéká hnědá břecha, ale potom si potrubí odkašle a voda se pročistí. Natáhnu ruku do proudu a překvapí mě, jak je voda studená. Vezmu si sklenici z police v kuchyni, naplním ji a napiju se. Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy okusila něco tak čistého. Znovu se napiju a cítím, jak se něco uvnitř mě probouzí k životu. Napadne mě, jestli by se člověk touhle vodou dokázal opít.

Přecházím z místnosti do místnosti, zkontroluju všechny vypínače a uleví se mi, když zjistím, že fungují, protože noci na ostrově budou nejspíš temnější než na všech místech, kde jsem doposud žila. Z tapet dávno vyprchala barva a zdá se, že na stěnách drží spíš ze slušnosti, než že by je k nim cokoli poutalo. Stačilo by jednou pořádně zatáhnout a nepochybuji o tom, že by cáry okamžitě bez námitek odpadly. Něco tu chybí, a chvíli mi trvá, než si uvědomím, co to je – není tu žádná televize. Nejsem zklamaná. Pokud mám žít jako poustevnice, bude nejlepší, když mě nebude nic rozptylovat. Připadá mi to jako vzácné privilegium,

okázale ignorovat všechnen vnější svět i s jeho každodenními nesmysly.

Je tu však rádio, dost staré, se složenou anténou. Zapnu ho, ale neozve se nic než šum. Vytáhnu měděnou anténu, točím knoflíkem a brzy už mám naladěné RTÉ Radio 1, stanici, na které právě moderátor Joe Duffy prokazuje nebývalou míru trpělivosti, když vyslýchá jednu posluchačku ohledně nejnovější nehoráznosti, která se jí přihodila. Roky jsem Joeův pořad poslouchala každý den. Za posledních dvanáct měsíců jsme Brendan a já byli námětem nejedné diskuze, a i kvůli svým masochistickým sklonům jsem si nedokázala pomoci a jako posedlá jsem poslouchala, jak se k němu dovolávají další a další neznámé hlasy, aby nás oba odsoudily.

„A pokud jde o ni,“ říkávaly s chladným pocitem morální nadřazenosti. „Stačí přece jediný pohled na tu osobu, aby vám bylo jasné, že o tom celou tu dobu věděla. Svůj k svému.“

Zapřísahala jsem se, že těm bezcitným komentátorům už nebudu věnovat pozornost, a tak z rádia vyndám baterky a zakopu je v různých koutech zahrady, uhladím jejich hroby tak, abych je už nikdy nebyla schopná najít.

Jídlo. To by mohl být problém. Jediný taxikář na ostrově, muž jménem Mícheál Óg Ó'Ceallaigh, který odvezl mě a moje kufry z přístavu k domku, mi sdělil, že jeden ‚báječnej krámk‘ se odsud nachází jen asi dvacet minut chůze, mezi hospodou a kostelem. Starou hospodou, dodal, ne tou novou. Tu procházku si vychutnám. Říká se, že pohyb prospívá duševnímu zdraví, a to moje vyloženě volá o pomoc. Teď ale nemám hlad, a i kdybych měla, pan Doo-ley tu má jistě nějakého pomocníka, který dům připravil

na můj příjezd, protože na stole leží bochník čerstvého chleba a v lednici někdo nechal máslo, šunku, vejce a sýr. U dveří je navíc opřený malý pytel brambor, zhroucený jako poutník vyčerpaný po dlouhém dni na cestách.

Když vybaluju kufr, překvapí mě, že jsem si s sebou vzala i kosmetickou tašku narvanou make-upem, švy kolem zipu se napínají celoživotním úsilím skrývat pravdu. Nevzpomínám si, že bych ji balila s sebou. Nejspíš to bylo podvědomé gesto, vryté do paměti léty balení na prázdniny a Brendanovy pracovní cesty. Teď vysypu její obsah na postel a prohlédnu si ho. Musí tu být lži nejméně za tisíc euro, přísliby věčného mládí nalité do bílých tubiček, skleněných lahviček a plastových kelímků. Nacpu to všechno zpátky do tašky a hodím ji do koše. Moje mladší dcera Rebecca by šílela, kdyby to viděla. Před pár lety, když jí bylo čtrnáct, se proměnila v jakousi eko-aktivistku a věčně mi vyčítala, že vyhazuju předměty, které to ještě neměly tak úplně za sebou, jako to muži dělávají s prvními manželkami. Ale to už by neměl být problém, protože mám v plánu přijmout svou přirozenou pleť. Budu si obličej mýt obyčejným mýdlem, sušit hrubým ručníkem a nechám živly, ať se na něm vyřádí.

Nevzala jsem si s sebou moc oblečení, a tak netrvá dlouho, než ho pověsím do skříně. Několikery džíny. Pár triček. Spodní prádlo. Několik tlustých vlněných svetrů. Čekala jsem, že na pobřeží Atlantiku bude zima, a docela se mi zamlouvala představa sebe samé, jak bloudím po útesech jako herečka v nějaké reklamě, zírám na moře a dumám nad troskami svého života. Jen dva páry bot. Ty, které mám obuté, což jsou jen pohodlné tenisky, a druhý pár, který není o moc lepší. Hádám, že jsem si měla vzít pohorky. Napadne mě,

jestli mám šanci nějaké sehnat tady na ostrově, protože se během svého dobrovolného vyhnanství nehodlám vracet na pevninu. Pokud ne, budu si zkrátka muset vystačit s tím, co mám. Lidé to tak dělali odjakživa. Spousta z nich dodnes nemá na vybranou.

Pootevřenými vchodovými dveřmi dovnitř vejde kočka. Překvapeně se zarazí, přední tlapku stále ve vzduchu. Rozezleně na mě hledí, jako bych vetřelec byla já a ne ona.

„Mám nájemní smlouvu,“ oznámím jí, a ona přimhouří oči nad takovou nehorázností. „Chtěla bys ji vidět?“

Nepatřím mezi milovníky zvířat a doufám, že ji takový zásah do jejích práv náležitě urazí a ona odejde, ale ne. Jenom z tlamičky vypustí odevzdané mňouknutí, dojde ke křeslu, vyskočí na ně a za chvilku spokojeně usne. Moje starší dcera Emma si jako malá moc přála psa, ale Brendan tvrdil, že je alergický. To bylo jen jedno z jeho tvrzení, kterým jsem nikdy tak docela nevěřila. Pravdou bylo, že si cenil pořádku a měl pocit, že jakýkoli domácí mazlíček by do našeho domova nevyhnutelně vnesl chaos. Hračky, kam se podíváte. Pelíšky. Misky s vodou. Moč na dlaždicích. Zpětně toho lituji. Svoje děti u sebe máme tak krátce. Připadá mi neomalené neposkytnout jim to, co si přejí, zejména pokud touží po něčem, co je bude zahrnovat nehynoucí láskou.

Dovolím myšlenkám, aby se zatoulaly k mému bývalému manželovi. Toho teď nepochybně obklopuje chaos, pomyslím si, a napadne mě, že bych se té ironii měla zasmát, ale nejsem toho schopná. Ačkoli on popravdě zatím vůbec není můj bývalý manžel. Jen o něm tak uvažuji. Jednoho dne seberu dost sil na to, abych si promluvila s právníkem, ale v tuhle chvíli mám právního systému nadosmrti plné

zuby, a kdo ví, třeba umře nebo ho někdo zabije, což by mi ušetřilo starosti i peníze.

V domku už není co dělat, a tak znovu vyjdu ven a rozhlédnu se kolem. Je jasný den, ani chladný, ani horký, a bez sebemenšího vánku. Vidím odsud několik dalších domů, všechny jsou od mého dostatečně vzdálené. Na loukách mého nejbližšího souseda se popásá přes tucet krav a ovcí. Jeho farma stojí na kopci asi deset minut chůze od mých dveří. „Tak tohle je teď můj domov,“ řeknu a můj hlas mi zní cize. Snad je to akustikou ostrova, neharmonickým bodem, ve kterém se stýká voda, země, vzduch a oheň. Těžko uvěřit, že jsem skončila na takovém místě.

Dnes ráno jsem se zničehonic rozhodla podívat do kalendáře ve svém telefonu, abych zjistila, co jsem dělala přesně před rokem, a ukázalo se, že jsme ten den měli s Brendanem audienci u papeže Františka v Římě. Irský vyslanec Svatého stolce nás představil Jeho Svatosti a sdělil mu, že tohle je fantastický Brendan Carvin, proslulý a právem obdivovaný po celé zemi, a pokud by se Brendan mohl pyšnit pavím ocasem, dozajista by ho doširoka roztáhl a všechny nás zaobalil do svého pestrobarevného peří. A jeho žena, dodal vyslanec o chvíli později, jako by mě nepovažoval za hodnou jména, a já udělala cosi jako pukrle v dlouhých černých šatech, které jsem si pro tu příležitost pořídila v luxusním obchodním domě Brown Thomas a které mi volně splývaly mezi kolena a kotníky. Tvář mi zakrýval závoj, nejspíš proto, aby byl papež ušetřen sebemenšího pokušení.

Františkova ruka nebyla první papežská ruka, kterou jsme s Brendanem potřásli – byly tu dvě další – ale rozhodně bude poslední.

Podívám se na hodinky. Jsou tři odpoledne a já už teď netuším, jak mám strávit zbytek dne. Přivezla jsem si pár knih, převážně klasiky, ale nemám náladu na čtení. Asi se vydám do obchodu. Prozkoumám to tu. Vyhládne mi a pak se podívám, co je na denní nabídce v hospodě, pokud tam vůbec vaří. Možná se opiju a budu tančit na stole. Bylo by náramné nechat se vyhostit z jedné ze dvou hospod na tomhle ostrově hned první večer.

Vzpomenu si na svůj telefon, vrátím se a vyndám ho z kabelky. Dotknu se displeje, abych ho probrala k životu, a k mému překvapení mám plný signál. Takže žádná wifi, ale spojení se světem neuniknu. Otevřu aplikaci zpráv a dotknu se Rebečina jména, abych si znovu přečetla naši poslední konverzaci, která se odehrála před více než týdnem, a podívám se na horní část displeje. Bez ohledu na její soukromí mi sdělí, že je právě online.

Jsem tady, oznámím jí. Na ostrově. A potom, ačkoli nemám důvod tomu věřit, dodám: Myslím, že by se ti tu líbilo.

Odešlu zprávu a sleduju, jak se u ní objeví šedá fajfka a vzápětí ještě jedna. Po chvíli obě zmodrají. Čte moje zprávy. Vzácný okamžik, kdy si můžu být jistá, co přesně moje dcera zrovna dělá.

Pod zprávou se objeví slova *piše zprávu...*

Odpovídá.

Ale potom slova zmizí.

Rozmyslela si to.

Obrázek u jejího jména je také pryč. Víím, co to znamená. Zablokovala mě. Přinejmenším dočasně. Dělává to poměrně často, obvykle těsně poté, co se ji pokusím kon-

taktovat, ale ráno se pokaždé probudím a zjistím, že její profilová fotka je zpět.

Odložím telefon na stůl. Je tu ještě jedna věc, kterou musím udělat, než vyrazím do vesnice. Vyndám z kufru malou zarámovanou fotografii, na které je Emma, Rebecca a já, a postavím ji na stůl, tak, abych na ni z pohovky dobře viděla. Byla pořízena před mnoha a mnoha lety, kdy holkám bylo deset a osm let. Brendan na ní pochopitelně chybí. Pokud by na ní byl, spálila bych ji. Ale i tak na ni jeho přítomnost vrhá pomyslný stín, protože tu fotku musel pořídit on. Na okamžik mě posedne touha rozbít rámeček a roztrhat fotografii na kusy, abych se zbavila jeho přítomnosti, ale kdybych to udělala, přišla bych o poslední fotografii sebe a svých dcer. Rebečin obrázek bude sice zítra opět na svém místě, ale žádná nová fotografie Emmy už v tomto životě nevznikne. O to se postaralo moje selhání v roli matky.

„Co ty si o tom myslíš?“ zeptám se kočky, která líně otevře jedno oko, a jako by si rozmyslela svou předchozí troufalost, seskočí z křesla a vypochoduje ze dveří. Jsem jí těsně v patách.

2

NETRVÁ DLOUHO, NEŽ OSTROVANY zaujme cizinka, která se zjevila v jejich středu. Hádám, že málokdy narazí na vetřelce, obzvlášť mimo letní měsíce, kdy na ostrov jezdí turisté. Téhle vyhlídky se už teď upřímně děším. Turisté z Dublinu by mě koneckonců mohli poznat, a tak se budu muset mít obzvlášť na pozoru. Je mi jasné, že je ode mě velmi arogantní předpokládat, že mě obyvatelé tohohle zapomenutého atolu nepoznají, ale jsem si tím naštěstí poměrně dost jistá.

Zvěsti o tom, že si žena z pevniny, což obvykle znamená Galway, Mayo nebo Clare, pronajala domek Peadera Dooleyho, se rychle rozkřikly, a v každém obchůdku, do kterého vkročím, se na mě okamžitě vrhnou s otázkou, jestli jsem já ta uprchlice. Když jejich podezření potvrdím, přivítají mě se směsicí nadšení, zděšení, a především obav o moje bezpečí. Na ostrově převládá názor, že můj domek není dostatečně tepelně izolován a že pokud tam zůstanu, určitě mě čeká smrt podchlazením.

„Ve skutečnosti je tam docela teplo,“ vysvětluju páté nebo šesté ostrovance, která mi předpověděla smrt, a moje Kasandra se mi chystá odporovat, ujistit mě, že je do měsíce po mně, když vtom ji přeruší její manžel a prohlásí, že Dooleyho domek je postavený z dobrých cihel.

„Většina není,“ poznamená a škrábe si při tom strniště na bradě. Z uší, nosu a obočí mu raší chlupy, má jich rozhodně víc než vlasů, a je to znepokojivý pohled. „Teď už ne. A levný tvárnice pustěj dovnitř zimu. Ale domek z dobřejch cihel? Ten vás ochrání. Znáte ho vůbec?“

„Koho?“ zeptám se.

„No toho vašeho Dooleyho.“

„Ne,“ odpovím a vrtím u toho hlavou. „Všechno jsme domluvili přes e-mail. Nežije tu, pokud je mi známo.“

„Támhle za vodou,“ řekne a pokyne hlavou zhruba směrem k Irsku. „Ten barák postavil jeho tatík, Shay Dooley. Vlastníma rukama. Tak se to tenkrát dělávalo. Teď ty mladý nevěděj, jak na to. No ovšem, řemesla pomalu vymírají.“

Pokouším se představit si, kolik práce se stavbou asi bylo. Kde se ty cihly vlastně vzaly? A malta? Jak hluboko jsou vykopané základy? A když už jsme u toho, zabilo by ho, kdyby dovnitř nainstaloval sprchu?

„Vsadím se, že jste spisovatelka,“ vloží se do hovoru opět jeho žena se sebevědomým úsměvem na tváři. „Vsadím poslední peníze, že je to tak.“

„Proč myslíte?“ zeptám se.

„Přesně tohle přece spisovatelé dělají, ne?“ odpoví. „Pro najmou si nějaký starý barák na samotě, pracujou tam na nový knize a potom odtáhnou zpátky a v televizi vykládají Patovi Kennymu nebo Ryanovi Tubridymu, jak je tohle místo změnilo. No, nemám pravdu?“

„Obávám se, že ne,“ odpovím, ale ta představa se mi zamlouvá. Mám příběh, který bych mohla vypravovat, to je fakt, ale schází mi touha podělit se o něj se světem.

Vypadá zklamaně, jako by doufala, že na jejich malý ostrov přivážím špetku slávy, a já jsem teď zhatila její naděje. Možná, že snila o přednáškách a kurzech tvůrčího psaní. O autorském čtení v kostele. Čtenářském klubu. O čemkoli, co by ji vytrhlo z její monotónní, každodenní existence.

„Tak co teda děláte?“ zeptá se nakvašeně, jako bych jí to snad udělala naschvál.

„Nedělám nic,“ odpovím.

„Ale než jste sem přijela? Musela jste přece něco dělat.“

„Ne, nic, opravdu,“ odpovím a uvědomuju si, jak směšně to zní, ale je to koneckonců pravda. Nedělala jsem nic. Jsem zdravá, inteligentní padesátnice, která už přes třicet let nepřinesla domů výplatu. To je panečku doznání.

I přes jejich slídívost si rozhovory s ostrovany užívám. Pověštinou jsou docela přátelští. A ať už je sžírá sebevětší zvědavost, většinou mají dost slušnosti, aby se příliš nevyptávali, proč jsem vyměnila velkoměsto s jeden a půl miliony obyvatel za ostrov, kde jich žije sotva čtyři sta. Čekala jsem větší inkvizici. Pár z nich ze mě nakonec vytáhne, že jsem z Dublinu, a potom si ovinou paže kolem těla a ostražitě vrtí hlavou, jako by o tom místě neslyšeli nic dobrého a to, že by se tam jednoho dne sami vypravili, je asi stejně pravděpodobné, jako že poletí na Měsíc.

Moje dny začínají dostávat pevné obrysy. Vstávám v sedm a vydávám se na dlouhou procházku po útesech, vychutnávám si svěží ranní vítr na tváři a potom se vrátím domů, dám si lehkou snídani a podívám se, kdy byla Rebecca naposledy online. Zaplaví mě pocit úlevy, když zjistím, že nebylo příliš pozdě, kolem jedenácté v noci. Pokud je to výrazně později, začnu mít strach. Nejvíc se bojím,

když vidím, že telefon používala ještě kolem třetí nebo čtvrté ráno, přemítám nad tím, co asi tak mohla dělat. Je tu snad nějaký kluk, který jí nedá spát? Nikdy se mi nesvěřovala se svým milostným životem, ale bylo by zvrácené, kdyby ve svých čtyřiaadvaceti letech neměla žádné zkušenosti. Poznala jsem jen jednoho chlapce, kterého by bylo možné považovat za jejího nápadníka, toho, který ji před šesti lety doprovázel na maturitní ples. Colm nebo Colin nebo Colum. Tak nějak. Tvář pořád ještě sužovaná akné, zrzavá kůže a nejisté vystupování. Štíhlé, kostnaté prsty. Brendan se choval nevrle a autoritářsky, jako by byl Spencer Tracy ve filmu *Nevěstin otec*, ale ta role mu neslušela. Colm nebo Colin nebo Colum mi řekl, že chce být entomolog, a myslím, že jsem ho překvapila, nebo dokonce zklamala, když jsem řekla, že vím, co to slovo znamená, a připravila ho tak o potěšení z toho mi to vysvětlit. Tenkrát jsem si pomyslela, že by mu takové zaměstnání slušelo. Každopádně jsem ho od toho plesu už nikdy neviděla, a kdykoliv jsem se o něm zmínila, Rebecca předstírala, že vůbec netuší, o kom to mluvím.

Občas mě napadlo, jestli ji nepřitahují spíš dívky než chlapci, ale ne, čím víc nad tím uvažuji, tím méně pravděpodobné mi to připadá. Přistihla jsem ji, jak v nestřežených okamžicích pokukuje po hezkých mužích v obchodech a restauracích, a navíc nebyla ten typ, který by skrýval menšinovou sexuální orientaci, jako by to bylo něco, za co by se měla stydět. Naopak, vyžívala by se v tom. A ví, že mně nesejde na tom, koho si přivede domů, ačkoli, mám-li být upřímná, byla bych raději, kdyby to byl kluk. Bylo by to tak celé jednodušší. Je mi jasné, že takové názory mužů dneska člověku způsobit potíže, ale já zkrátka věřím,

že život je už beztak dost složitý a není třeba přidávat další vrstvu komplikací. A abych Brendanovi nekřivdila, myslím, že by se na to díval stejně. Jenomže ať už se z ní vyklube cokoliv, pokud jednou nastane ten slavný den, on ji k oltáři nepovede.

A Emma pochopitelně umřela dřív, než se stačila do kohokoli zamilovat, takže tady žádný příběh nečihá.

Ráno ubíhají rychle. Vykoupu se, umyju si vlasy, ponořím hlavu pod vodu, abych přehlušila okolní ticho. Uklidím všechno, co jsem beztak uklidila předešlého dne. Mluvím s kočkou, která se zdráhavě smířila s mou přítomností, ale nehodlá se vzdát svého ušáku. Čtu si. Dívám se z okna. Myslím na to ráno, kdy se u dveří našeho domu v Terenure objevili gardaí. Nařídím si, že nebudu myslet na to ráno, kdy se u dveří našeho domu v Terenure objevili gardaí. A takhle utečou celé hodiny, a než se naděju, je skoro čas oběda a můžu vyrazit dolů do vesnice.

Není tam moc co dělat, ale je důležité chodit ven a mluvit s lidmi, abych nepůsobila jako bláznivá ženská z Dublinu, která se schovává v domku na kopci. A navíc mám strach, že když se budu lidí stranit, některá dobrosrdečná, ale vtíravá sousedka mě pozve na večeři a potom si mě budou předávat z domu do domu, dokud ze mě nevytáhnou celou mou minulost a já nebudu mít jinou možnost než si sbalit svých pět švestek a znovu se odstěhovat. Ne, lepší bude, když budu působit přístupně, ale odtažitě. Kdykoliv si všimnu, že některý z obyvatel ostrova pohlédl mým směrem, usměju se a zapředu s ním rozhovor. O počasí, přirozeně, protože kde bychom byli, kdybychom věčně nemluvili o počasí? Prodlužující se večery. Blížící se bouřka. Mluví o přílivu a odlivu,

o tom, jak jsou nepředvídatelné, ale o tom já nevím zhola nic, přestože mě to odjakživa fascinuje.

Na oběd – obložený chleba a misku polévky – chodím do nové hospody a starou hospodu si šetřím pro večery, kdy mi samota začne lézt na mozek a potřebuju trochu alkoholu v krvi, abych si nepodřezala žíly, nebo abych si k tomu naopak dodala odvalu. Do domu žádný alkohol nekupuju. To je šikmá plocha.

Stará a nová hospoda se od sebe téměř neliší. Obě se oficiálně jmenují po svých majitelích, ale nikdo jim tak neříká. Stará hospoda zásobuje ostrov kořalkou od roku 1873 a současný majitel je pravnuke nebo prapravnuke původního hospodského. Nová hospoda funguje teprve od roku 1956 a za těch pár desítek let několikrát změnila majitele. Ten současný je docela zachovalý padesátník, který vypadá, že by se se mnou rád dal do řeči, ale já si pokaždé přinesu knihu, abych ochránila svoje soukromí, a zdá se, že ho to úspěšně odrázuje. Není ošklivý, ale nepřijela jsem na ostrov hledat lásku a nechci mu dávat falešnou naději tím, že bych se chovala příliš přátelsky. A navíc má na ruce snubní prsten. Podívala jsem se, bezděčně.

Samozřejmě je to jen moje marnivost, co mi našeptává, že by o mě mohl mít zájem, protože jsem si zvykla na obdiv, ale potom si odskočím na toalety, a zatímco si myju ruce, zkoumám svůj obličej v zrcadle a pokaždé mě překvapí, jak se proměnil. Tak zaprvé je tu ten strašlivý účes. A moje pleť začíná vysychat, když už na ni denně nenanáším spoustu sér a krémů. Figuru mám pořád slušnou, to ano, ale ukřívám ji pod množstvím neforemných vrstev. Neexistuje důvod, proč by se za mnou měl jakýkoli muž otočit, snad jenom, pokud